

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania K. P., J. P. i M.P.
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji
o wysokość emerytury policyjnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19
lipca 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołujących się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Lublinie
z dnia 18 maja 2022 r., sygn. akt III AUa 308/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża skarżących kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 maja 2017 r., Dyrektor Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, na podstawie art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin i na podstawie informacji Instytutu Pamięci Narodowej o przebiegu służby nr [...] z 1 marca 2017 r., ponownie ustalił od 1 października 2017 r. wysokość emerytury R. P. Podstawę wymiaru świadczenia stanowiła kwota 6.523,15 zł, a wysokość emerytury wyniosła 2.614,48 zł miesięcznie.

Wyrokiem z 23 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy w Zamościu zmienił zaskarżoną decyzję przez ustalenie od 1 października 2017 r. wysokości emerytury R. P, w wysokości obowiązującej do 30 września 2017 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że decyzją z 7 października 1998 r. ustalono odwołującemu się prawo do emerytury policyjnej od 1 lipca 1998 r., tj. od dnia następnego po zwolnieniu ze służby.

Instytut Pamięci Narodowej sporządził dla organu rentowego w 1 marca 2017 r. informację nr [...] o przebiegu służby odwołującego się, z której wynika, że w okresie od 3 października 1975 r. do 31 lipca 1990 r. pełnił on służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz ich rodzin. Z uwagi na treść tej informacji została wydana zaskarżona decyzja.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że R. P., urodzony [...] 1952 r., w spornym okresie, tj. od 3 października 1975 r. pełnił służbę w N. Brygadzie WOP Oddziale w C. jako pomocnik dowódcy w Granicznym Punkcie Kontroli w T. Na tym stanowisku pełnił służbę do 5 stycznia 1977 r., a następnie od 6 stycznia 1977 r. do 5 października 1977 r. pełnił służbę w N. Brygadzie WOP w L. jako pomocnik dowódcy Strażnicy WOP. W okresie od 6 października 1977 r. do 1 listopada 1984 r. nadal pełnił służbę w N. Brygadzie WOP w L., z tym że na stanowisku dowódcy Strażnicy WOP. Do końca spornego okresu pozostawał na stanowisku dowódcy Strażnicy WOP w L. należącej do N. Brygady WOP. Do jego obowiązków należało kontrolowanie ruchu granicznego oraz strzeżenie granicy. Odwołujący się pozytywnie przeszedł weryfikację.

Sąd Okręgowy stwierdził, że konieczne jest dokonywanie ustaleń i oceny w indywidualnej sprawie odrębnie dla każdego funkcjonariusza, przez pryzmat działań jakie podejmował. Wymaga to zatem analizy okoliczności faktycznych w aspekcie podejmowania świadomych działań w ramach takiej struktury, w tym pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza wyników postępowania dowodowego, w szczególności danych wynikających z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych odwołującego się w połączeniu z jego zeznaniami, nie pozwala na

przypisanie R. P. pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa, rozumianego jako świadome i dobrowolne uczestnictwo w cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach, godzących w fundamentalne prawa i wolności człowieka. W tym zakresie brak jest jakichkolwiek uzasadnionych podstaw w materiale dowodowym (aktach osobowych, zeznaniach odwołującego się), które mogłyby stanowić podstawę do przyjęcia, że R. P. w spornym okresie pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w spornym okresie odwołujący się pełnił służbę na stanowisku pomocnika dowódcy Strażnicy WOP, a następnie na stanowisku dowódcy Strażnicy WOP i w czasie tej służby nie dopuścił się naruszenia podstawowych praw i wolności innych osób. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można przypisać odwołującemu się świadomego pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa w okresie od 3 października 1975 r. do 31 lipca 1990 r.

Na skutek apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z 18 maja 2022 r., w pkt. I zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie, w pkt. II nie obciążył K. P., J. A. P., i M. P. obowiązkiem zwrotu Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd drugiej instancji podniósł, że w toku postępowania apelacyjnego, [...] 2022 r. zmarł R. P. W związku z tym Sąd Apelacyjny postanowieniem z 6 kwietnia 2022 r. na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 391 § k.p.c., zawiesił postępowanie w sprawie niniejszej i jednocześnie na podstawie art. 180 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 391 § k.p.c. podjął zawieszone postępowanie z udziałem następców prawnych zmarłego R. P.: żony K. P., córki J. P. i syna M. P., mając przy tym na uwadze treść aktu poświadczenia dziedziczenia, protokołu oświadczeń o przyjęciu spadku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, że odwołujący się w całym spornym okresie

wykonywał wszystkie czynności przypisane zajmowanym przez niego stanowiskom oraz jednostkom, w których pełnił służbę, wypełniające zadania wywiadowcze i kontrwywiadowcze, o których mowa w art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. „b” *tiret* 8 ustawy zaopatrzeniowej. Potwierdzają to dokumenty zgromadzone w aktach osobowych R. P. Sąd Apelacyjny przytoczył kilka opinii służbowych zawierających ocenę pracy (służby) odwołującego się. Opinia specjalna za okres od 10 listopada 1975 r. do dnia 8 maja 1976 r., sporządzona przez Dowódcę Kursów Przeszkolenia płk Z. P. i Zastępcę Dowódcy Kursów Przeszkolenia ds. Politycznych mjr J. N., potwierdza odbycie przez ppor. R. P. Kursu Przekwalifikowania Oficerów Zwiadu WOP. Kolejna opinia specjalna za okres od 3 października 1975 r. do 3 października 1976 r., sporządzona przez Dowódcę Granicznego Punktu Kontrolnego WOP w T. płk F. K., potwierdza pełnienie przez ppor. R. P. służby na stanowisku pomocnika dowódcy GPK ds. operacyjnych w T. Autor tej opinii podkreślił, że odwołujący się, „mimo młodego wieku i braku głębszych doświadczeń osiąga pozytywne rezultaty w zakresie pracy operacyjnej”. Opinia okresowa od 1 stycznia 1977 r. do 31 grudnia 1980 r. potwierdza zajmowanie przez por. R. P. stanowiska Dowódcy Strażnicy WOP w L., a nadto poza powyższymi ocenami, wskazuje na to, że „cechuje go internacjonalizm, ma dużo przyjaciół wśród dowódców strażnic strony ZSRR, z którymi na co dzień współpracuje”. Na uwagę zasługuje również sporządzony przez Dowódcę N. Brygady WOP płk S. W. wniosek o nadanie por. R. P. Brązowej Odznaki „Za Zasługi w Ochronie Porządku Publicznego”, z uzasadnienia którego wynika, że umiejętnie organizuje służbę graniczną i współpracę z organami Milicji Obywatelskiej i Służby Bezpieczeństwa Z kolei w uzasadnieniu wniosku o mianowanie na stopień kapitana, sporządzonym we wrześniu 1982 r. również przez Dowódcę Nadbużańskiej Brygady WOP płk S. W., podkreślono, że por. R. P. jako dowódca Strażnicy WOP w L. „dobrze organizuje pracę operacyjną w strażnicy”. W opinii okresowej od 1 stycznia 1981 r. do 16 maja 1983 r. stwierdzono, że w 1982 r. „w pracy operacyjnej osiąga bardzo dobre wyniki”. Podobnie w uzasadnieniu wniosku o mianowanie na stopień majora, sporządzonym w dniu 20 maja 1987 r. przez Dowódcę N. Brygady WOP płk dypl. T. J., potwierdzono, że odwołujący się dobrze organizuje pracę operacyjną w strażnicy.

Dalej Sąd Apelacyjny podkreślił, że zgodnie z Zarządzeniem Dowódcy WOP nr [...] z 10 października 1978 r. w sprawie wprowadzenia do użytku służbowego Wytycznych Szefa Zarządu Zwiadu WOP dotyczących zakresu działania operacyjnego Wydziałów II Brygad, GPK i strażnic lądowych oraz stanowiącymi załącznik do zarządzenia Dowódcy WOP nr [...] z 15 grudnia 1984 r. Wytycznymi Szefa Zarządu Zwiadu WOP o zakresie działania operacyjnego organów zwiadu brygad WOP, GPK i lądowych strażnic kadrowych oraz uprawnień przełożonych operacyjnych wynika jednoznacznie, że w lądowej strażnicy kadrowej WOP działania operacyjne i rozpoznawcze w pełnym zakresie prowadzą dowódca strażnicy i jego zastępcy oraz oficer operacyjny i pomocnik dowódcy strażnicy. Czynności operacyjne odwołujący wykonywał pełniąc służbę na stanowisku pomocnika dowódcy Granicznego Punktu Kontrolnego ds. operacyjnych w T., następnie na stanowisku pomocnika dowódcy Strażnicy WOP w L. i od 6 października 1977 r. do 31 lipca 1990 r. - na stanowisku dowódcy tej ostatniej strażnicy WOP, co znajduje potwierdzenie w treści powołanych wyżej dokumentów. Strażnica WOP w L. była lądową strażnicą kadrową WOP, co jednoznacznie potwierdza wskazany we wnioskach o mianowanie odpowiednio na stopień kapitana i majora numer specjalności wojskowej R. P.: „[...]”. Zgodnie z powołanymi wyżej zarządzeniami był to numer specjalności dowódcy i zastępcy dowódcy lądowej strażnicy kadrowej WOP.

Nie można więc zdaniem Sądu drugiej instancji uznać za wiarygodne twierdzeń odwołującego się, a także za prawidłową ocenę jego służby dokonaną przez Sąd I instancji, że w spornym okresie pełniąc służbę w Granicznym Punkcie Kontrolnym WOP w T., a następnie w Strażnicy WOP w L., nie podejmował działań, które mogłyby być kwalifikowane jako służba na rzecz totalitarnego państwa. Odwołujący się nie przedstawił dowodów, które obalałyby domniemanie wynikające z informacji IPN nr [...] z dnia 1 marca 2017 r. o przebiegu służby, że pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wnieśli następcy prawni R. P. Zaskarżając wyrok całości skarżący wnieśli o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę decyzji z 25 maja 2017 r., i ustalenie, że R. P. od 1

października 2017 r., do dnia śmierci - 9 marca 2022 roku przysługiwała emerytura w wysokości obowiązującej do 30 września 2017 r.

Ewentualnie skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w każdym przypadku i zasądzenie na rzecz Skarżących od Organu Emerytalnego - Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W podstawach skargi kasacyjnej skarżący zarzucili naruszenie prawa materialnego tj.:

1. art. 15c w związku z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, oraz art. 1 i art. 2 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin,

2. art. 2 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin,

3. naruszenia przez Sąd II Instancji art. 42 ust. 3 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP.

Skarżący zarzucili również naruszenie przepisów prawa procesowego tj.: art. 13a ust. 5-6 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c., i art. 87 oraz 88 ustawy o Sądzie Najwyższym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na jej oczywistą zasadność. W ocenie skarżących zaskarżony wyrok narusza oczywiście prawo tj. art. 15c w związku z art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, oraz art. 1 i art. 2 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 2270), gdyż niewątpliwie Sąd wydający orzeczenie dokonał niewłaściwego zastosowania w/w przepisów i błędnie przyjął winę R. P. poprzez stwierdzenie, iż pełnił on służbę na rzecz totalitarnego państwa podczas pełnienia służby w Wojskach Ochrony Pogranicza w spornym okresie od dnia 3 października 1975 r. do dnia 31 lipca 1990 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania a z ostrożności procesowej o jej oddalenie oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego od odwołujących się solidarnie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo budzą poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, które pozwalają Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Ustawodawca uznaje za doniosłe zadania Sądu Najwyższego związane przede wszystkim z doskonaleniem wykładni prawa i jego stosowania, ujednolicaniem orzecznictwa, rozwojem jurysprudencji, a w dalszej kolejności zadania polegające na eliminacji w dostępnych granicach orzeczeń niegodnych ochrony ze względu na oczywiste naruszenie prawa lub wydanie ich w warunkach nieważności.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Jednocześnie zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać między innymi uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania, zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. stwierdzono, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący we wniosku o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali się na jej oczywistą zasadność.

Wymaga zatem przypomnienia, że z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, lecz także wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście występuje. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por.m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, o tyle dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem

rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnej argumentacji, która mogłaby przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna jest w niniejszej sprawie oczywiście uzasadniona. Skarżący naruszenia oczywistego wskazanych we wniosku przepisów upatrują w tym, że ich zdaniem Sąd orzekający dokonał niewłaściwego ich zastosowania i błędnie przyjął, że R. P. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa. Skarżący podnieśli, że stwierdzenie pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa może nastąpić wyłącznie na podstawie wszystkich okoliczności sprawy. W tym na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka.

Sąd Apelacyjny w motywach rozstrzygnięcia odwołał się do uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 16 września 2020 r. (III UZP 1/20) wskazując, że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy. W uchwale podkreślono, że Sąd w razie stosownego zarzutu przeciwko osnowie informacji IPN o przebiegu służby jest zobowiązany do rekonstrukcji jej przebiegu w konkretnym przypadku uwzględniającej w szczególności długość okresu pełnienia służby w organach bezpieczeństwa PRL, jej historyczne umiejscowienie w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r., miejsce pełnienia służby, zajmowane stanowiska oraz stopnie służbowe. Weryfikacja przebiegu służby winna być dokonywana z wykorzystaniem opinii służbowych dotyczących danego funkcjonariusza, innych dokumentów związanych

z przebiegiem tej służby, w tym dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych funkcjonariusza.

W tym kontekście Sąd Apelacyjny dokonał odmiennej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie. Kryterium służby na rzecz totalitarnego państwa zostało oceniane przez Sąd Apelacyjny na podstawie wszystkich okoliczności sprawy. Sąd drugiej instancji, przeanalizował przebieg służby R. P. i jego działalność operacyjną. Sąd odwoławczy podkreślił, że funkcjonariusz w całym spornym okresie wykonywał wszystkie czynności przypisane zajmowanym przez niego stanowiskom oraz jednostkom, w których pełnił służbę, wypełniając zadania wywiadowcze i kontrwywiadowcze, o których mowa w art. 13b ust. 1 pkt. 5 lit. „b” tiret 8 ustawy zaopatrzeniowej. Sąd przytoczył także kilka opinii służbowych z których wynikało, że funkcjonariusz osiąga pozytywne rezultaty w zakresie pracy operacyjnej.

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazali potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej, co uzasadnia odmowę jej przyjęcia podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Sąd nie obciążył skarżących kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej na podstawie art. 102 k.p.c.

[ms]